# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
# NIAL FENNELLY
## της 20ής Φεβρουαρίου 1997 *

**Εισαγωγή**

1. Η παρούσα υπόθεση σχετίζεται με την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ επί εισαγωγών στην Κοινότητα νημάτων βάμβακος από τη Βραζιλία. Ειδικότερα, αφορά τον υπολογισμό του δασμολογητέου ποσού, όταν η μεν οικεία κοινοτική διάταξη προβλέπει ότι το ποσό αυτό αυξάνεται κατά 1 % τον μήνα σε περίπτωση που για την πληρωμή χορηγείται προθεσμία, η δε καταβλητέα κατά τη λήξη της προθεσμίας τιμή ήταν — όπως στην παρούσα υπόθεση — υψηλότερη απ' ό,τι η καταβλητέα κατά τον χρόνο της εισαγωγής.

**Νομικό και πραγματικό πλαίσιο**

2. Η εξεταζόμενη αίτηση αφορά την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 738/92 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1992, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές νημάτων από βαμβάκι, καταγωγής Βραζιλίας και Τουρκίας [1] (στο εξής: κανονισμός). Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού επιβάλλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές νημάτων από βαμβάκι που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ τους οποίους κατονομάζει, καταγωγής Βραζιλίας και Τουρκίας. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', ορίζει ότι ο συντελεστής του δασμού που εφαρμόζεται στην καθαρή τιμή για το προϊόν «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας», πριν από την επιβολή του δασμού, είναι 16,6 % για τα νήματα από βαμβάκι καταγωγής Βραζιλίας, με κάποιες εξαιρέσεις, που δεν αφορούν την παρούσα υπόθεση. Το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού ορίζει:

«Η τιμή "ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας", όπως αναφέρεται στην παράγραφο 2, είναι καθαρή, αν οι όροι πληρωμής προβλέπουν ότι η πληρωμή πρέπει να γίνει εντός 30 ημερών από την άφιξη των αγαθών στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας. Αυξάνεται κατά 1% για κάθε μήνα καθυστέρησης της πληρωμής.»

3. Η «δασμολογητέα αξία» των εισαγομένων εμπορευμάτων ορίζεται στο άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμ-

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

1 — ΕΕ 1992, L 82, σ. 1. Το μέτρο αυτό διαδέχτηκε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2818/91 της Επιτροπής, της 23ης Σεπτεμβρίου 1991, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές νημάτων από βαμβάκι καταγωγής Βραζιλίας, Αιγύπτου και Τουρκίας και την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τα νήματα από βαμβάκι καταγωγής Ινδίας και Ταϊλάνδης (ΕΕ 1991, L 271, σ. 17).

βουλίου, της 28ης Μαΐου 1980, περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων [2], ως «η συναλλακτική αξία, δηλαδή η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα για τα εμπορεύματα τιμή, όταν πωλούνται προς εξαγωγή με προορισμό το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητος». Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1495/80 της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 1980, περί των εκτελεστικών διατάξεων ορισμένων ρυθμίσεων των άρθρων 1, 3 και 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμβουλίου περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων [3], ορίζει, καθ' όσον μας ενδιαφέρει εδώ, τα εξής:

«2) Το ποσό των τόκων που καταβάλλεται βάσει συμφωνίας χρηματοδοτήσεως που έχει συνάψει ο αγοραστής και αφορά την αγορά εισαγομένων εμπορευμάτων δεν περιλαμβάνεται στη δασμολογητέα αξία που καθορίζεται κατ' εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80, υπό τον όρο ότι:

α) το ποσό των τόκων διακρίνεται από την πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για τα εμπορεύματα·

β) η συμφωνία χρηματοδοτήσεως έχει συναφθεί εγγράφως·

γ) σε περίπτωση που ζητηθεί, ο αγοραστής μπορεί να αποδείξει ότι:

— αυτού του είδους τα εμπορεύματα πράγματι πωλούνται στην τιμή που δηλώθηκε σαν πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα, και

— το αιτούμενο επιτόκιο δεν υπερβαίνει το επίπεδο επιτοκίων που επικρατεί γι' αυτού του είδους τις συναλλαγές στη χώρα και στο χρόνο όπου συμφωνήθηκε η χρηματοδότηση.

(...)

4) Οι διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 εφαρμόζονται ανεξάρτητα από το αν η χρηματοδότηση πραγματοποιείται από τον πωλητή, τράπεζα ή άλλο φυσικό ή νομικό πρόσωπο.»

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 02/008, σ. 218.

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 02/008, σ. 270. Το αρχικό, όμως, άρθρο 3, το οποίο ανέφερε μόνο το «ποσό των τόκων που καταβάλλονται βάσει συμφωνίας χρηματοδοτήσεως σχετικής με την πώληση των εισαγομένων εμπορευμάτων», καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 220/85 της Επιτροπής, της 29ης Ιανουαρίου 1985, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1495/80 περί της θεσπίσεως εκτελεστικών διατάξεων ορισμένων ρυθμίσεων των άρθρων 1, 3 και 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμβουλίου περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων (ΕΕ 1985, L 25, σ. 7). Η τρίτη και η τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου του κανονισμού αυτού αναφέρουν ότι εκδόθηκε προς υλοποίηση αποφάσεως για την ομοιόμορφη μεταχείριση, προς προσδιορισμό της δασμολογητέας αξίας, του ποσού των τόκων που καταβάλλεται βάσει συμφωνίας χρηματοδοτήσεως σχετικής με την αγορά εισαγομένων εμπορευμάτων συναπτομένης στο πλαίσιο της GATT. Το παρατιθέμενο κείμενο είναι το τροποποιημένο.

4. Η Indústria e Comércio Têxtil SA (στο εξής: αναιρεσείουσα) εισήγαγε δύο παρτίδες βαμβακερού νήματος από τη Βραζιλία, τον Δεκέμβριο του 1991, προς 3,26 δολάρια ΗΠΑ (US$)/kg και 3,94 US$/kg αντιστοίχως και με προθεσμία πληρωμής 90 ημερών. Αυτοί οι όροι ανεγράφοντο στα τιμολόγια, με ημερομηνία 3 Δεκεμβρίου 1991. Όπως προκύπτει από την αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, αλλά και από τις προηγηθείσες συμβάσεις, που έφεραν ημερομηνία 4 Αυγούστου 1991 [4], σε αμφότερες τις περιπτώσεις είχε επίσης συμφωνηθεί τιμή cash-against-documents (CAD) (προς 3,18 US$/kg και 3,85 US$/kg αντιστοίχως). Η αναιρεσείουσα όμως άσκησε την επιλογή της υπέρ της μακρότερης προθεσμίας πληρωμής, επιλογή η οποία αντικατοπτρίζεται και στα τιμολόγια. Η αναιρεσείουσα αναφέρει ότι η διαφορά μεταξύ των δύο πιθανών τιμών για κάθε παρτίδα προκύπτει από το κόστος της πιστώσεως βάσει του διεθνούς διατραπεζικού επιτοκίου στη Λισσαβώνα.

5. Οι πορτογαλικές τελωνειακές αρχές επέβαλαν τον προβλεπόμενο στον κανονισμό δασμό αντιντάμπινγκ, αφού προσέθεσαν ένα 2 % στην τιμή "ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας" [5]. Ως εκ τούτου, ο επιβληθείς δασμός αντιντάμπινγκ ήταν υψηλότερος απ' ό,τι θα ήταν αν ως βάση υπολογισμού είχε χρησιμοποιηθεί η συνομολογηθείσα τιμή CAD. Με προσφυγή που άσκησε κατά της Fazenda Pública (του Δημόσιου), η αναιρεσείουσα προσέβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον Tribunal Fiscal Aduaneiro do Porto. Την ευνοϊκή απόφαση του δικαστηρίου αυτού ανέτρεψε, κατόπιν εφέσεως, το Tribunal Tributário de Segunda Instância, το οποίο έκρινε ότι οι χρηματοδοτικές επιβαρύνσεις μπορούσαν να αποκλεισθούν από τη δασμολογητέα αξία, μόνον εφόσον υπήρχε σαφής διαχωρισμός μεταξύ του ποσού του φόρου και του καταβληθέντος ή καταβλητέου τιμήματος. Καίτοι αναγνώρισε τη διαφορά μεταξύ τιμών CAD και των τιμών με 90ήμερη προθεσμία, δεν δέχτηκε ότι η διαφορά αυτή ισοδυναμούσε με τη χωριστή αναγραφή του κόστους της πιστώσεως (δηλαδή των τόκων).

6. Το Supremo Tribunal Administrativo (στο εξής: το εθνικό δικαστήριο) ανέστειλε την εκδίκαση της αναιρέσεως την οποία είχε ασκήσει η αναιρεσείουσα κατά της αποφάσεως του Tribunal Tributário de Segunda Instância και υπέβαλε στο Δικαστήριο τρία ερωτήματα, ζητώντας την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 177 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας:

«1) Επιβαρύνει η προσαύξηση (κατά 1 % για κάθε μήνα που συμπληρώνεται μετά την 30ή ημέρα από την άφιξη των εμπορευμάτων στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας χωρίς να έχει πραγματοποιηθεί η πληρωμή) η προβλεπόμενη στο άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 738/92 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1992, την τιμή "ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας" σε κάθε περίπτωση όπου αυτή ορίζεται πληρωτέα μετά την εν λόγω 30ή ημέρα;

2) Αν η απάντηση στο προηγούμενο ερώτημα δεν μπορεί να είναι ανεπιφύλακτα

4 — Οι συμβάσεις αυτές περιελαμβάνοντο στη δικογραφία που διαβιβάστηκε στο Δικαστήριο μαζί με την αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως στην παρούσα υπόθεση.

5 — Όπως συνάγεται εκ των συμφραζομένων, ως τέτοια το αιτούν δικαστήριο εννοεί την αναγραφόμενη στα τιμολόγια τιμή.

καταφατική, αλλά κρίνεται αναγκαίο να γίνει κάποια διάκριση, επιβάλλεται η εν λόγω προσαύξηση σε περίπτωση, όπως η υπό κρίση (βλ. αποδεδειγμένα πραγματικά περιστατικά), όπου το τίμημα του εισαγομένου εμπορεύματος, πληρωτέο εντός προθεσμίας 90 ημερών, υπερέβαινε κατά 2,3 % (στη μία περίπτωση) και κατά 2,5 % περίπου (στην άλλη περίπτωση) το τίμημα που αντιστοιχούσε στην πληρωμή CAD;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα, πρέπει η προσαύξηση αυτή να επιβαρύνει το τίμημα που αντιστοιχεί στην πληρωμή CAD ή εκείνο που είναι πληρωτέο εντός της προθεσμίας 90 ημερών;»

**Παρατηρήσεις**

7. Γραπτές παρατηρήσεις υπέβαλαν η αναιρεσείουσα, η Πορτογαλική Δημοκρατία και η Επιτροπή. Επειδή κανείς τους δεν ζήτησε να αναπτύξει προφορικώς τις παρατηρήσεις του, το Δικαστήριο αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, να εκδικάσει τη διαφορά χωρίς προφορική διαδικασία.

8. Ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα επιχειρηματολόγησε ότι η προσαύξηση του 1 % επί της τιμής «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας» για κάθε μήνα παρεχομένης προθεσμίας πληρωμής πρέπει να εφαρμόζεται μόνον όταν το τίμημα το οποίο καταβάλλει ο κοινοτικός εισαγωγέας, όταν πληρώνει τοις μετρητοίς, και το τίμημα με χορήγηση πιστώσεως είναι ακριβώς τα ίδια. Το επιχείρημά της το επαναλαμβάνει με τις ενώπιον του Δικαστηρίου παρατηρήσεις της, ισχυριζόμενη ότι μόνον υπ' αυτές τις περιστάσεις η παροχή πιστώσεως συνιστά πρόσθετη μορφή ντάμπινγκ. Διαφορετικά, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι στη μηνιαία προσαύξηση του 1 % πρέπει να υπόκειται η συμφωνηθείσα τιμή CAD και όχι το πράγματι καταβληθέν, με προθεσμία 90 ημερών, τίμημα [6].

9. Τόσο η Πορτογαλία όσο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η προσαύξηση πρέπει να εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση όπου η καταβολή του τιμήματος γίνεται περισσότερο από 30 ημέρες μετά την παράδοση στην Κοινότητα. Κατά την Επιτροπή, η άνευ ετέρου παροχή προθεσμίας πληρωμής ισοδυναμεί με πραγματική μείωση του τιμήματος. Το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού επιβάλλει αυτόματη αύξηση του τιμήματος, ώστε να αντισταθμίζεται ένα τέτοιου είδους εμπορικό πλεονέκτημα και να αποφεύγεται, έτσι, καταστρατήγηση του δασμού αντιντάμπινγκ. Για να εντοπίσουν ποια είναι η υποκείμενη στην προσαύξηση τιμή «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας», τόσο η Πορτογαλία όσο και η Επιτροπή επικαλούνται την έννοια της δασμολογητέας αξίας, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 3 του κανονισμού 1224/80 του Συμβουλίου και αναλύεται περαιτέρω στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1495/80 της Επιτροπής.

6 — Φαίνεται πως αυτό θα ήταν συμφερότερο για την αναιρεσείουσα από το να χρησιμοποιήσει ως βάση υπολογισμού του δασμού αντιντάμπινγκ το πληρωτέο με 90ήμερη προθεσμία τίμημα, έστω και χωρίς αύξηση, εφόσον αυτό υπερέβαινε, όπως αναφέρει το δεύτερο ερώτημα, κατά 2 % και πλέον την τιμή CAD στις περιπτώσεις και των δύο παρτίδων.

10. Η Πορτογαλία υποστηρίζει ότι, για να πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1495/80 της Επιτροπής, δεν αρκεί να αποδειχθεί ότι υπάρχουν δύο χωριστές τιμές, που η εφαρμογή της καθεμιάς εξαρτάται από τον χρόνο της πληρωμής. Η Επιτροπή, από την άλλη πλευρά, υποστηρίζει ότι η ύπαρξη δύο τιμών, αντιστοιχούσα σε επιλογή μεταξύ πληρωμής της μετρητοίς και πληρωμής επί πιστώσει, στοιχειοθετεί την ύπαρξη συμφωνίας χρηματοδοτήσεως, σύμφωνα με την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1495/80 της Επιτροπής, που δόθηκε στην απόφαση Wünsche [7]. Το Δικαστήριο δέχτηκε ότι, «ελλείψει οποιασδήποτε αντίθετης διάταξης, πρέπει να θεωρηθεί ότι η χορήγηση προθεσμίας πληρωμής από τον πωλητή των εμπορευμάτων στον αγοραστή συνιστά, από της αποδοχής της εκ μέρους του αγοραστή, "συμφωνία χρηματοδοτήσεως", κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 1495/80» [8]. Το Δικαστήριο προσέθεσε ότι «Δεν απαιτείται σχετικώς η ύπαρξη ειδικής συμφωνίας μεταξύ αγοραστή και πωλητή ως προς την προθεσμία πληρωμής, διαφορετικής από τη συμφωνία που αφορά την πώληση των εισαγομένων εμπορευμάτων (...). Εφόσον το ποσό των τόκων, που οφείλονται ως αντάλλαγμα για την εκ μέρους του πωλητή χορήγηση προθεσμίας πληρωμής, αναγράφεται χωριστά στο τιμολόγιο που αποστέλλεται στον αγοραστή, πρέπει να θεωρείται ότι, ελλείψει οποιασδήποτε αμφισβητήσεως εκ μέρους του αγοραστή, ο τελευταίος πράγματι συνήνεσε στην καταβολή τόκων έναντι της χορηγηθείσας προθεσμίας πληρωμής» [9].

11. Κατά την άποψη της Επιτροπής, οι προϋποθέσεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, πληρούνται οσάκις υφίσταται επιλογή μεταξύ άμεσης πληρωμής και πληρωμής με προθεσμία, αμφότερες δε οι τιμές αναγράφονται σαφώς, ούτως ώστε να μπορούν οι τελωνειακές αρχές να υπολογίσουν το εφαρμοζόμενο επιτόκιο και να το συγκρίνουν, εν ανάγκη, με το επικρατούν για τέτοιου είδους συναλλαγές στην οικεία χώρα. Στην παρούσα περίπτωση, η τιμή που έπρεπε να ληφθεί υπόψη για τον προσδιορισμό της δασμολογητέας αξίας των επιδίκων εμπορευμάτων ήταν η συνομολογηθείσα τιμή CAD. Απαντώντας σε ερώτηση του Δικαστηρίου, η Επιτροπή υποστήριξε ότι αυτό ισχύει, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία οι δύο πιθανές τιμές παρατίθενται όχι στο τιμολόγιο, αλλά σε κάποιο προηγούμενο έγγραφο της συμβάσεως, ο δε αγοραστής άσκησε, εν τω μεταξύ, την επιλογή του πληρώνοντας το επί πιστώσει τίμημα. Η Επιτροπή διατείνεται ότι η αύξηση της καθαρής τιμής «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας» κατά 1 % για κάθε επί πλέον μήνα της προθεσμίας πληρωμής παρέχει αντικειμενικό κριτήριο για τον προσδιορισμό του υποκειμένου σε δασμό αντιντάμπινγκ ποσού. Η αύξηση του τιμήματος με 90ήμερη προθεσμία κατά 2 % οδηγεί σε διπλή επιβάρυνση, εφόσον περιλαμβάνει ήδη το κόστος της πιστώσεως.

## Ανάλυση

12. Πρέπει να εξεταστεί, κατ' αρχάς, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η τιμή «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας» θα έπρεπε να προσαυξάνεται κατά 1 % για κάθε μήνα χορηγουμένης προθεσμίας πληρωμής, μόνον αν το τίμημα τοις μετρητοίς και το τίμημα με χορήγηση πιστώσεως ήσαν ακριβώς τα ίδια. Δεν συμφωνώ με την άποψη αυτή. Πρώτον, το άρθρο 1,

7 — Απόφαση της 4ης Ιουνίου 1992, υπόθεση C-21/91 (Συλλογή 1992, σ. I-3647).

8 — Σκέψη 18.

9 — Σκέψη 19.

παράγραφος 3, του κανονισμού είναι διατυπωμένο κατά τρόπο κατηγορηματικό και ανεπιφύλακτο. Δεν περιέχει καμία ένδειξη ότι πρέπει να εφαρμόζεται μόνον αν ο αγοραστής δεν επιβαρύνεται με κόστος της πιστώσεως εις αντάλλαγμα της χορηγήσεως προθεσμίας πληρωμής. Δεύτερον, αυτή δεν είναι η μόνη νοητή μορφή ντάμπινγκ μέσω διευκολύνσεων πληρωμής: και η χορήγηση από τον πωλητή πολύ χαμηλού επιτοκίου, σε σύγκριση με τα επικρατούντα στην αγορά, μπορεί επίσης να παράσχει πλεονέκτημα στον αγοραστή. Πράγματι, η επιβολή πολύ υψηλού επιτοκίου, αν υποτεθεί ότι έχει ήδη συμφωνηθεί η χορήγηση προθεσμίας πληρωμής, μπορεί να επιτρέψει στον πωλητή να συμπιέσει τεχνητά την επίσημη βασική τιμή των οικείων αγαθών, άρα, και τον καταβλητέο δασμό αντιντάμπινγκ [10]. Τρίτον, το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού δεν φαίνεται να θεσπίστηκε με σκοπό την καταπολέμηση του ντάμπινγκ μέσω διευκολύνσεως πληρωμής, αυτού καθαυτού, εφόσον η επιβολή δασμού 16,6 % στο εκτιμώμενο μηνιαίο κόστος της πιστώσεως θα ήταν ανεπαρκέστατο μέτρο προς αντιμετώπιση της άτοκης ή πολύ φτηνής πιστώσεως.

13. Βρίσκω πολύ πιο πειστικό τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι σκοπός του άρθρου 1, παράγραφος 3, του κανονισμού είναι να παράσχει ορθολογικό και αντικειμενικό κριτήριο για την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ, που αφορά τα ίδια τα εμπορεύματα, και όχι να αντιμετωπίσει καταχρήσεις προκύπτουσες από τους πιστωτικούς όρους που πράγματι χορηγούνται στους εισαγωγείς. Πράγματι, ο αυτόματος χαρακτήρας της εφαρμογής του και το πάγιο ποσό της επιβαλλομένης προσαυξήσεως σημαίνει ότι λίγη σχέση έχει με τους όρους πιστώσεως τους οποίους πράγματι συνομολόγησαν ο πωλητής και ο αγοραστής, ασχέτως του αν αυτοί αντανακλούν τα επικρατούντα επιτόκια. Σκοπός του άρθρου 1, παράγραφος 3, είναι να προσδιορίζεται το ιδεατό «πραγματικό» κόστος για τον αγοραστή αγαθών που εισάγονται στην Κοινότητα, όταν χορηγείται προθεσμία για την πληρωμή της τιμής «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας». Το αναθεωρημένο κατ' αυτόν τρόπο κόστος αποτελεί, έτσι, την ορθή βάση για την επιβολή του δασμού αντιντάμπινγκ. Η επιλογή αυτή είναι η προσήκουσα, εφόσον το αντικειμενικό κριτήριο — ο πάγιος συντελεστής 1 % για κάθε πρόσθετο μήνα πιστώσεως — δεν αποκλίνει υπέρμετρα από τα επικρατούντα στην αγορά επιτόκια, εις βάρος του συμβαλλομένου που βαρύνεται με την πληρωμή του δασμού.

14. Συμφωνώ με τους ισχυρισμούς της Πορτογαλίας και της Επιτροπής ότι η καθαρή τιμή «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας» πρέπει να προσδιορίζεται βάσει των κριτηρίων του άρθρου 3 του κανονισμού 1224/80 του Συμβουλίου και του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1495/80 της Επιτροπής, για τον υπολογισμό της δασμολογητέας αξίας. Όπως δέχτηκε το Δικαστήριο στην υπόθεση Nakajima κατά Συμβουλίου [11], «οι δασμοί αντιντάμπινγκ επιβάλλονται επί των καθαρών τιμών "ελεύθερο στα σύνορα" της Κοινότητας προ του εκτελωνισμού, ήτοι επί της αξίας cif των εισαγομένων προϊόντων».

10 — Οι διαδικασίες ελέγχου, που εκτίθενται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 1495/80 της Επιτροπής, αποσκοπούν στην καταπολέμηση τέτοιων μεθόδων μειώσεως του καταβλητέου δασμού.

11 — Απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, υπόθεση C-69/89 (Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 105).

Αλλά και το Συμβούλιο έχει προσδιορίσει, σε διάφορες περιπτώσεις εκδόσεως μέτρων αντιντάμπινγκ, την καθαρή τιμή «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας» με ρητή αναφορά στη δασμολογητέα αξία των εμπορευμάτων, όπως αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με τον κανονισμό 1224/80 του Συμβουλίου [12].

15. Υπό το πρίσμα της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση Wünsche, αποδέχομαι τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι, όταν, είτε από το τιμολόγιο είτε από κάποιο άλλο έγγραφο της συμβάσεως, μπορούν να εντοπιστούν δύο χωριστά τιμήματα, ένα για την περίπτωση άμεσης πληρωμής και ένα άλλο για την περίπτωση πληρωμής επί προθεσμία, οι προϋποθέσεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 1495/80 της Επιτροπής πληρούνται. Οι μόνες διαφορές — που θα μπορούσαν ίσως να ασκήσουν επιρροή — μεταξύ των πραγματικών περιστατικών της παρούσας υποθέσεως και εκείνων της υποθέσεως Wünsche είναι, πρώτον, ότι οι διαφορετικές τιμές εκφράζονται σε απόλυτα ποσά και όχι σε ποσοστά επί των τιμών τοις μετρητοίς και, δεύτερον, ότι οι διαφορετικές τιμές εμφανίζονται σε συμβάσεις πωλήσεως και όχι στα τελικά τιμολόγια, όταν η επιλογή της πληρωμής με προθεσμία είχε ήδη ασκηθεί. Το πρώτο σημείο δεν ασκεί επιρροή, εφόσον η απόλυτη διαφορά τιμών δεν αποδίδεται σε άλλον παράγοντα πέραν της χορηγήσεως πιστώσεως. Το δεύτερο σημείο επίσης δεν ασκεί επιρροή, αρκεί να μην αποδεικνύεται ότι η απορριφθείσα επιλογή μεταξύ εκείνων που περιελαμβάνοντο στην προηγηθείσα σύμβαση ήταν απλώς πλασματική, κατάχρηση, στην αποφυγή της οποίας αποβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 1495/80 της Επιτροπής. Πάντως, ουδείς υποστήριξε ότι είτε οι συνομολογηθείσες τιμές CAD είτε οι επιβαρύνσεις λόγω χορηγήσεως προθεσμίας πληρωμής ήσαν πλασματικές.

16. Η επίλυση της διαφοράς προϋποθέτει την εξεύρεση ισορροπίας μεταξύ της πιθανής χρήσεως της χορηγήσεως προθεσμίας πληρωμής ως συγκεκαλυμμένης μειώσεως του τιμήματος και της προθεσμίας πληρωμής που συνδέεται με γνήσια συμφωνία χρηματοδοτήσεως. Οι προϋποθέσεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1495/80 της Επιτροπής έχουν τεθεί με σκοπό την επίτευξη αυτής της ισορροπίας, μέσω της αναζητήσεως αντικειμενικών αποδεικτικών στοιχείων για την αυθεντικότητα μιας συμφωνίας. Πρώτον, πρέπει να είναι δυνατόν να διακριθεί η επιβάρυνση τόκων από «την πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για τα εμπορεύματα» (άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο α'). Δεύτερον, και σε στενή συνάρτηση με το προηγούμενο, η «συμφωνία χρηματοδοτήσεως» πρέπει να έχει συναφθεί εγγράφως (άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β'). Στην παρούσα υπόθεση, το εθνικό διακστήριο αναφέρει ότι, για αμφότερες τις παρτίδες, θα μπορούσε να είχε πληρωθεί χαμηλότερο τίμημα cash-against-documents. Η αναιρεσείουσα, όμως, επέλεξε να κάνει χρήση του συνομολογηθέντος δικαιώματός της να καταβάλει το τίμημα 90 ημέρες αργότερα, οπότε υποχρεώθηκε να πληρώσει τις υψηλότερες τιμές που αναγράφονται στα τιμολόγια. Δεδομένου ότι η αιτία της διαφοράς τιμήματος μπορεί να αποδοθεί στον τόκο λόγω καθυστερήσεως της πληρωμής, η δε συμφωνία αυτή έγινε εγγράφως — στοιχεία τα οποία

12 — Βλ., π.χ., άρθρο 1, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 864/87 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1987, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές τυποποιημένων πολυφασικών ηλεκτρικών κινητήρων, καταγωγής Βουλγαρίας, Ουγγαρίας, Πολωνίας, Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας και Σοβιετικής Ένωσης (ΕΕ 1987, L 83, σ. 1). Το μέτρο αυτό υποβλήθηκε στον έλεγχο του Δικαστηρίου με την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1990, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-305/86 και C-160/87, Neotype Techmashexport κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (Συλλογή 1990, σ. I-2945).

πρέπει να επαληθεύσει το εθνικό δικαστήριο — οι προϋποθέσεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', πληρούνται. Τα στοιχεία αυτά δεν χρειάζεται να αναγράφονται στο τιμολόγιο βάσει το οποίου πληρώνει ο εισαγωγέας. Τέλος, ενδέχεται, εν ανάγκη, να ζητηθεί από τον εισαγωγέα, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο γ', να αποδείξει ότι «τα εμπορεύματα πράγματι πωλούνται στην τιμή που δηλώθηκε σαν πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα» και ότι «το αιτούμενο επιτόκιο δεν υπερβαίνει το επίπεδο επιτοκίων που επικρατεί γι' αυτού του είδους τις συναλλαγές στη χώρα και στο χρόνο όπου συμφωνήθηκε η χρηματοδότηση».

**Συμπέρασμα**

17. Με γνώμονα την προηγηθείσα ανάλυση, συνιστώ στο Δικαστήριο να απαντήσει στα υποβληθέντα από το εθνικό δικαστήριο ερωτήματα ως εξής:

«Η προσαύξηση, που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 738/92 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1992, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές νημάτων από βαμβάκι, καταγωγής Βραζιλίας και Τουρκίας, επιβαρύνει την τιμή "ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας" σε κάθε περίπτωση όπου συνομολογείται ότι η πληρωμή των εμπορευμάτων πρέπει να γίνει μετά την 30ή ημέρα από την άφιξή τους στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας. Εφόσον αυτό ισχύει, η εν λόγω προσαύξηση επιβάλλεται στη δασμολογητέα αξία των εμπορευμάτων, ήτοι στο πράγματι πληρωθέν ή πληρωτέο για τα εμπορεύματα τίμημα, όταν αυτά πωλούνται για να εξαχθούν στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας· αυτή η δασμολογητέα αξία δεν συμπεριλαμβάνει χρηματοδοτικές επιβαρύνσεις που διακρίνονται σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1495/80 της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 1980, περί των εκτελεστικών διατάξεων ορισμένων ρυθμίσεων των άρθρων 1, 3 και 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 περί δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων. Τέτοιες χρηματοδοτικές επιβαρύνσεις συμπεριλαμβάνουν τη διαφορά μεταξύ των τιμημάτων τα οποία απαιτεί ο πωλητής σε περίπτωση άμεσης πληρωμής και σε περίπτωση πληρωμής επί προθεσμία, όταν η συμβατική αυτή διαφορά τιμών αποδεικνύεται εγγράφως και αντανακλά τις επικρατούσες τιμές των οικείων εμπορευμάτων και τα τρέχοντα επιτόκια.»